

5ον Εισαγωγὴν τοῦ κοχλίου εἰς τὸ ὄστρακον μετὰ βουτύρου, ἄλατος, πεπέρεως, πετροσελίνου καὶ κρομμύου λεπτοκομμένου.

6ον Ἐλαφρὸν βράσιν ἐπὶ ἀδυνατοῦ πυρὸς ἵνα διαλυθῇ τὸ βούτυρον καὶ διαποτίσῃ καλῶς τὸ ὄλον.

Εὐνόητον τῶρα πῶς αἱ πολλαὶ αὐταὶ φροντίδες εἰς μαγεύρουσιν αὐτῶν ἀναβιβάζουσι τὴν τιμὴν ἀπὸ 25 λεπτῶν εἰς 5 φράγκα διὰ μίαν ἑκατοστῶν κοχλιῶν.

Τούτων τεθέντων, ἡ νόθευσις τῶν κοχλιῶν γίνεται εὐκολώτατα· καταργουσιν ἀπλῶς τὰς τέσσαρας πρώτας προπαρασκευαστικὰς ἐργασίας καὶ ἔρχονται κατ' εὐθείαν εἰς τὴν πέμπτην. Δηλαδή λαμβάνουσιν ὄστρακα κενὰ κοχλιῶν, ὧν ἐγένετο ἤδη χρῆσις, καὶ πληροῦσιν αὐτὰ διὰ μίγματος συγκειμένου ἐκ μικροῦ τεμαχίου πνεύμονος βοῆς, ἄλατος, κόνεως μουστάρδας καὶ λίπους. Ἐπειτα γίνεται ἡ ἐλαφρὰ βράσις ἐπὶ τοῦ ἀδυνατοῦ πυρὸς, κτλ. καὶ ἰδοὺ ἔτοιμοι 100 νέοι κοχλῖαι διὰ 5 φράγκα!

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ νοθεύσεων, ἃς ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὸν ἀκόλουθον χαριέστατον μῦθον, ὃν ἀνέγνωμεν ἐν τινὶ ἑφημερίδι:

«Τέσσαρες μυῖαι, διὰ τῶν ἱερῶν τῆς φιλικῆς δεσμῶν συνδεθείσαι, ἔζων ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ. Πρωτὴν τινὰ ἐξῆπνησαν αἰσθανόμεναι ἰσχυρὰν ὄρεξιν· καὶ ἡ μὲν πρώτη ἐκαθέστη εἰς τὸ χεῖλος δοχείου γάλακτος, ἐξ οὗ πιοῦσα ἀρκετὸν δὲν ἐβράδυνε νὰ πέσῃ νεκρά, δηλητηριασθεῖσα ἐκ τῆς μετὰ τοῦ γάλακτος μεμιγμένης ἀσβέστου. Ἡ δευτέρα ἐστράφη εἰς τεμάχιον ἀλλαντος, ἐξ οὗ ἔφαγε μετ' ἀπλήστου λαιμαργίας· ἀλλὰ τὸ τεμάχιον τοῦ ἀλλαντος ἦτο βεβαμμένον διὰ χρώματος δηλητηριασμένου, τὸ δὲ ταλαίπυρον ζῶφιον κατέπεσε καὶ αὐτὸ φαρμακωθῆν. Οὐχὶ δὲ διάφορος ὑπῆρξεν ἡ τύχη καὶ τῆς τρίτης μυίας, ἥτις ἀπέθανε φαγοῦσα κατὰ κόρον ἐξ ἀλεύρου, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἰσχυροτάτη δόσις στυπτηρίας. Ἐκφρων ὑπὸ τῆς λύπης γενομένη, καὶ μὴ θέλουσα νὰ ἐπιζήσῃ ἡ τετάρτη, ῥίπτεται ἐπὶ τινος μυιοκτόνου χάρτου, τεθειμένου ἐντὸς κοίλου πινακίου, ἵνα αὐτοκτονήσῃ, καὶ ῥοσφ' ἀπλήστως ἐκ τοῦ χυμοῦ αὐτοῦ, ὃν νομίζει θανατηφόρον. Ἄλλ', ὦ ἐκπληξίς! ἀντὶ νὰ ἀποθάνῃ, αἰσθάνεται ἐαυτὴν νέαν ζῶν καὶ δυνάμεις λαμβάνουσαν. Ὁ μυιοκτόνος χάρτης ἦτο καὶ αὐτὸς νοθευμένος!

z*.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΒΔΕΛ ΚΑΔΕΡ

Τὰ ἀκόλουθα δύο ἀνέκδοτα περὶ τοῦ ἀρτι ἀποθανόντος ἐμίρου Ἀβδὲλ Καδὲρ ἀναγινώσκωμεν ἐν γαλλικῇ ἑφημερίδι:

Τὴν ἐσπέραν μίαν μάχης, καθ' ἣν οἱ Ἄραβες εἶχον ἐξολοθρεύσει μικρὸν γαλλικὸν σῶμα πεζικοῦ, ὁ ἐμίρης κεκμηκῶς εὐρίσκετο εἰς τὴν σκηνὴν του στηθεῖσαν ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ μέρους, ὅπου εἶχε συγκροτηθῆ ἡ μάχη.

Ἀνεπαύετο ἀπὸ μιᾶς ὥρας βεβουθισμένος εἰς μελέτην καὶ προσοχὴν, ὅτε εἰς τῶν γενιτσάρων του, κρατῶν αἰμοσταγῆς ἔτι εἰς τὴν δεξιὰν τὸ γαταγάνιον, ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτοῦ, καὶ τὸν ἠρώτησε διὰ φωνῆς βραγχώδους:

— Ἐμίρη! Πόσα πληρώνεις διὰ κάθε κεφάλι γαλλικόν; ἔχω ἐδῶ κοντὰ μίαν καλὴν συλλογὴν, πού ὅτι τὰ ἐσύναξα.

Ὁ Ἀβδὲλ Καδὲρ ἤγειρε βραδέως τὸ βλέμμα μέχρι τοῦ φανατικοῦ ἐκείνου δημίου, καὶ ἀπεκρίνατο μεθ' ὅλης του τῆς σοβαρότητος:

— Διὰ κάθε κεφάλι γαλλικὸ πληρόνω πενήντα μπαστουριές, φίλε μου· καὶ διὰ νὰ μὴ περιμένῃς πολὺ, στάσου νὰ σοῦ ταῖς προπληρώσω.

Ἀκόμη φεύγει ὁ γενιτσαρὸς.

* *

Ὁ Ἀβδὲλ Καδὲρ ἦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις νοῦς πρακτικώτατος. Ἴδου δ' ἐκ πολλῶν ἄλλων ἐν παραδείγμα τούτου. Περὶ τὸ τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου ὁ ἐνδοξὸς αἰχμάλωτος εἶχε μετενεχθῆ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Ἀμβοῆζ, ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Δεῖγρος· μιὰ τῶν ἡμερῶν προσῆλθεν αὐτῷ εἰς τῶν θεραπόντων τοῦ μεγάρου μὲ μυστηριώδες ὕφος, ὅστις εἶπεν αὐτῷ περίπου τάδε: «Ἐμίρη, δύναμαι, χωρὶς κίνδυνον, νὰ σὲ κάμω νὰ δραπετεύσῃς ἀπ' ἐδῶ, ἀπὸ τὸν ποταμόν. . . .» Ὁ αἰχμάλωτος ἐθεώρησεν ἀτενῶς τὸν θεράποντα. Τούτου δ' ἐτοιμαζομένου ν' ἀνελίξῃ τὸ σχέδιον τῆς ἀποδράσεως, ὁ Ἀβδὲλ Καδὲρ ἀπεκρίνατο: «Ὁ Δεῖγρος θὰ μὲ ὑπάγῃ εἰς τὴν θάλασσαν· ἡ θάλασσα θὰ μὲ φέρῃ ὀπίσω εἰς τὴν Ἀφρικὴν· ἡ Ἀφρικὴ θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ ἐπαναρχίσω τὸν κατὰ τῆς Γαλλίας πόλεμον· ὁ κατὰ τῆς Γαλλίας πόλεμος θὰ καταλήξῃ εἰς ἧτταν· ἡ ἧττα θὰ μὲ καταστήσῃ καὶ πάλιν δέσμιον, καὶ θὰ μὲ ἐπαναφέρῃ ἐδῶ. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι προτιμότερον νὰ μένω ὅπως εἶμαι».

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Αἱ κρίσεις μας ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ὠρολόγια μας· οὐδὲν τούτων συμφωνεῖ τελείως πρὸς τὰ τῶν ἄλλων, ἕκαστος δ' ἡμῶν προτιμᾷ πάντα τὸ ἰδικόν του.

Δύο πρῶν ὑπηρεταὶ καφενεῖου θέλοντες νὰ κερδίσωσι χρήματα, ἠγόρασαν μεγάλην φιάλην ῥακῆς· δόντες ὅλην αὐτῶν τὴν περιουσίαν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ πωλήσωσι τὸ ποτὸν ἐν τῇ πανηγύρει τῆς Πεντέλης. Ὁ εἰς λοιπὸν μὲ τὴν

χιλιάρικη ἐν τῇ μασχάλῃ, ὁ δὲ δεύτερος μὲ ζευ-
γος ποτηρίων ἐν μανδυλίῃ ἐξεκίνησαν περὶ πρὸς
τὸ κέρδος.

Κατὰ τὴν Ριζάρειον σχολὴν ὁ κρατῶν τὴν
φιάλην κουρασθεὶς λέγει πρὸς τὸν ἄλλον· «Ἄ-
σε με, βρὲ Γιάννη, νὰ πιῶ ἕνα ποτηράκι μαστί-
χα· ἔσκασα ἀπὸ τῆ δίψα».

— Μπᾶ, λέγει ὁ ἕτερος, τότε τρώμε τὸ κε-
φάλαιο.

— Στὸ πλερόνω· ἔχω ἀκόμα μὲ δέκαρα.

— Τότε πιεῖ· καὶ ὁ Γιάννης δίδει τὸ
ποτήριον καὶ λαμβάνει τὰ δέκα λεπτὰ λίαν
εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ πρῶτον κέρδος. Ἄλλὰ
μετ' ὀλίγον ἔρχεται ἡ σειρὰ καὶ εἰς αὐτὸν νὰ
φέρῃ τὴν φιάλην, ἥς τὸ βάρος δὲν ἐβράδυνε
νὰ φέρῃ μετ' ὀλίγα βήματα τὴν αὐτὴν κόπω-
σιν ἦν καὶ εἰς τὸν πρῶτον.

— Γι· ἄκουσε, Κώστα, δός μου ἕνα ποτη-
ράκι νὰ πιῶ. Ἔσκασα.

— Ἄμ' δέ! Θὰ φᾶμε τὸ κεφάλαιο.

— Στὸ πληρόνω· νὰ μιὰ δεκάρα· καὶ δίδει
εἰς αὐτὸν τὰ δέκα λεπτὰ, ἅτινα τῷ εἶχε δώσει
πρότερον ὁ Γιάννης καὶ πίνει τὸ ποτήριον.

Οὕτω ἐξηκολούθησαν πληρόνοντες ὁ εἰς τὸν
ἕτερον διὰ τοῦ αὐτοῦ νομίσματος μέχρις οὐ ἔ-
σθασαν εἰς Πεντέλην μὲ τὴν φιάλην κενήν, καὶ
ἐνησχολήθησαν ἴσως νὰ μοιράσωσι τὸ κέρδος
τῆς ἐπιχειρήσεως.

* *

Κυρία τις, τῆς ὁποίας τὰς περὶ ὠραϊότητος
ἀξιώσεις δὲν ἐδικαιολόγουν καθόλου αἱ ρυτίδες
τοῦ προσώπου, ἔλεγε πρὸς τὸν πνευματικὸν της:

— Εἶνε ἀμαρτία, δέσποτά μου, νὰ χαίρω-
μαι ὅταν μοῦ λέγουν πὼς εἶμαι ὠραία;

— Βέβαια, παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ ἱερεὺς·
γιατὶ κανεὶς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς
ἄλλους νὰ λέγουν ψεύματα.

* *

Ἰσπανικὸν ἐπιτύμβιον: Ἐνταῦθα κεῖται ἡ
ἀτυχὴς Ματθίλδη, ἀποθανούσα ἕνεκα σταθε-
ρότητος· πλησίασε, διαβάτα· ἡ ἀσθένεια αὐτῆ
δὲν εἶνε μεταδοτικὴ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ποτὲ κύριος ἀμελῆς δὲν ἔχει ὑπηρετήν ἐπι-
μελῆ.

Δὲν εἶνε ἀξίος νὰ ἀγαπᾶται ὑπὸ τῶν φίλων
τοῦ ὁ ἀποφεύγων πάντα κίνδυνον τοῦ νὰ ἀπα-
ρέσῃ εἰς αὐτοῦς.

Ὁ νυμφευόμενος γυναῖκα μόνον διὰ τὸ κάλ-
λος αὐτῆς ὁμοιάζει ἐκείνον, ὅστις ἀγοράζει ἀ-

γρὸν μόνον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ φυόμενα ῥόδα. Καὶ
πάλιν ὁ τελευταῖος οὗτος θὰ εἶνε λογικώτερος·
διότι τὰ ῥόδα τοῦλάχιστον ἀναφύονται ταχτι-
κῶς κατ' ἔτος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Φυλακαὶ ἐν Ἑλβετία. Ἐν ταῖς «Ἐντυπώ-
σεισι» τῶν περιηγήσεων αὐτοῦ ὁ Ἀλέξανδρος
Δυμάς μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἀναφέρει τινὰ
καὶ περὶ τῶν ἐν Ἑλβετίᾳ φυλακῶν. Ἐν Ἑλβε-
τίᾳ δὲν ὑπάρχουσιν οὔτε εἰρκταὶ οὔτε κἀτέργα,
ἀλλ' ἀπλῶς οἴκοι μετανοούντων. Ἐνα τούτων
ἐπισκεφθεὶς ὁ Δυμάς λέγει ὅτι τόσον ὀλίγον
ὁμοιάζει πρὸς τὰς φυλακὰς τῆς Γαλλίας, ὥστε
ἐνόμισεν ἀπλούστατα ὅτι εὐρίσκεται ἐντὸς πτω-
χοκομείου.

Οἱ φυλακισμένοι εὐρίσκοντο, λέγει, κατὰ τὴν
ᾠραν ἐκείνην περιδιαβάζοντες ἐντὸς αὐλῆς προ-
ωρισμένης δι' αὐτούς. Εἶδε δὲ τούτους ἐκ θυ-
ρίδος συνομιλοῦντας καθ' ὁμίλους. Τινὲς αὐτῶν
ἔφερον ἐνδύματα μετὰ γραμμῶν πρασίνων καὶ
λευκῶν καὶ εἶδος τι σιδηροῦ δακτυλίου περὶ
τὸν τράχηλον· οὗτοι ἦσαν οἱ βαρῦποιοι· ἐξ ἐτέ-
ρας δὲ ἀπέναντι κειμένης θυρίδος εἶδε γυναῖκας
περιδιαβάζουσας ἐντὸς κήπου ἀποτελοῦντος
μῆρος τῶν γυναικείων φυλακῶν. Ἐπεσκέψατο
εἶτα μικρὰ μεμονωμένα δωμάτια, ἐν οἷς κοι-
μῶνται οἱ φυλακισμένοι· ἦσαν ταῦτα ὠραῖα
κελλία καὶ μόνον ἐκ τῶν κιγκλίδων αὐτῶν διέ-
κρινέ τις ὅτι ἦσαν φυλακαί. Ἐκαστὸν τούτων
ἦτο κεκοσμημένον δι' ἐπιπλῶν ἀναγκαιῶν πρὸς
χρῆσιν ἐνὸς ἀτόμου, τινὰ δὲ εἶχον καὶ μικρὰν
βιβλιοθήκην, διότι εἶνε ἐπιτετραμμένον τοῖς
φυλακισμένοις ν' ἀφιερώσιν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν
τὰς ὥρας τῆς ἀνάσεως αὐτῶν.

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὴν περιγραφὴν τῶν
φυλακῶν· ἀμέσως δὲ κατωτέρω προστίθησιν ὁ
Γάλλος συγγραφεὺς: «Ὁ σκοπὸς τῶν οἴκων
τούτων τῆς μετανοίας δὲν εἶνε μόνον ν' ἀπο-
χωρίζωσι τῆς κοινωνίας τὰ άτομα, ἀπερ-
θὰ ἠδύναντο νὰ βλάψωσιν αὐτήν, ἀλλὰ προσέτι νὰ
ἐπιφέρωσι τὴν ἠθικὴν βελτίωσιν τῶν ἀποχωρι-
ζομένων. Ἐν Γαλλίᾳ οἱ καταδικασθέντες ἐξέρ-
χονται τῶν φυλακῶν καὶ τῶν κατέργων μᾶλ-
λον διεσθαρμένοι παρ' ὅσον ἦσαν εἰσελθόντες
εἰς αὐτά· τὸναντίον οἱ καταδικασθέντες Ἑλ-
βετοὶ ἐξέρχονται τούτων κρείσσονας.

Ἰδοὺ δὲ ἐπὶ ποίας λογικῆς βάσεως ἡ κυ-
βέρνησις ἐγκαθίδρυσεν τὴν βελτίωσιν ταύτην.

Τὰ πλείστα τῶν ἀδικημάτων ἔχουσιν ἀ-
φορμὴν τὴν ἐσχάτην πενίαν· ἡ κατάστασις αὐ-
τῆ παρὰ τοῖς πλείστοις προέρχεται ἐκ τοῦ ὅ-
τι μὴ γινώσκοντες οὐδὲν ἐπάγγελμα, δὲν δύ-
νανται τῇ βοηθείᾳ τῆς ἐργασίας αὐτῶν νὰ δη-
μιουργήσωσιν ἑαυτοῖς ὑπαρξίν ἐν τῷ μέσῳ τῆς